

der ikke sælger, men blot leverer stofferne eller genstandene?).

En bestemmelse svarende til lovforslagets § 12 blev foreslået i straffelovrådets skrivelse af 3. januar 1969 til svangerskabsudvalget. Der henvises til pkt. 5 i vedlagte kopi af skrivelsen.

Straffelovrådets begrundelse for den foreslåede bestemmelse er gengivet i betænkningen om adgang til svangerskabsafbrydelse s. 106 og 119.

Efter den gældende svangerskabslov § 6, stk. 1, er der hjemmel til at straffe den kvinde, der selv afbryder sit svangerskab eller lader det afbryde af en person, der ikke er læge. Efter § 6, stk. 4, straffes den, som uden at være autoriseret læge afbryder et svangerskab eller yder bistand hertil.

Når man nu går ind for, at kvindens eget forhold skal være straffrit, opstår afgrænsningsproblemer med hensyn til, hvilke former for medvirken til kvindens egen handling der fortsat bør falde ind under det strafbare område.

Som nævnt i straffelovrådets skrivelse af 3. januar 1969, s. 4 nederst - 5 øverst, ville sådanne medvirkenshandlinger efter almindelige strafferetlige regler typisk falde uden for det strafbare område. Man kunne derfor forudse, at der kunne opstå en vis spekulation i at starte en virksomhed med salg af midler, der kan anvendes til kvindens egen svangerskabsafbrydelse. Efter omstændighederne kunne en sådan virksomhed komme til at grænse tæt op til gerningsmandsvirksomhed som kvaksalver uden at falde ind under nogen straffebestemmelse.

For at imødegå dette udformede straffelovrådet den særlige bestemmelse, der nu findes i lovforslagets § 12. Bestemmelsen tager alene sigte på tilfælde, hvor gerningsmanden får vederlag for at levere de pågældende svangerskabsafbrydende genstande eller stoffer.

Denne begrænsning var naturlig under hensyn til, at det, man i første række fandt behov for at modvirke, var, at der skabtes mulighed for, at traditionel kvaksalvervirksomhed blev lagt om på en måde, så der fortsat kunne tjenes på at yde en væsentlig

bistand til svangerskabsafbrydelse, uden at dette ville kunne rammes af nogen straffebestemmelse. Den foreslåede bestemmelse indebærer, som det fremgår af det ovenfor bemærkede, i sig selv en fravigelse af, hvad der ville følge af almindelige strafferetlige regler om bistand til en straffri handling, og man ville være betænkelig ved at gå videre i retning af at kriminalisere medvirken, hvor der ikke ydes noget vederlag. De grunde, der har ført til forslaget om at gøre selve kvindens handling straffri, gør sig i vidt omfang gældende i forhold til pårørende, der i den aktuelle situation søger at hjælpe hende til at gennemføre svangerskabsafbrydelsen, jfr. herved straffelovrådets skrivelse af 3. januar 1969, s. 4 øverst. Resultatet er derfor blevet, at man i sådanne tilfælde, hvor hjælpen ydes i den form, at der formidles en kontakt til en person, der foretager en ulovlig afbrydelse, ikke har foreslået nogen straffebestemmelse. Det ville harmonere mindre godt med dette resultat, såfremt man ville indføre en straffebestemmelse, der ramte den samme persongruppe, såfremt den ydede bistand til kvinden i form af vederlagsfri overladelse af genstande eller stoffer, der af hende selv kan anvendes til en afbrydelse.

Det er ud fra disse synspunkter, at lovforslagets § 12 er formuleret på en sådan måde, at det ikke er muligt at straffe dem, der ikke sælger, men blot leverer stofferne eller genstandene.

Med hensyn til den del af spørgsmålet, der vedrører den hidtidige praksis med hensyn til straffe for overtrædelse af det gerningsindhold, der er beskrevet i forslaget § 12, skal man henvise til den besvarelse, der vil fremkomme fra anklagemyndigheden.

Ad spørgsmål 32:

(Er der mulighed for at pålægge et strafansvar, når individer eller sammenslutninger, f. eks. foreningen „Individ og Samfund“, udleverer anvisninger på abortindgreb?).

Idet man forudsætter, at de omhandlede anvisninger udleveres uden vederlag, følger det af det ovenfor anførte, at spørgsmålet må besvares benægtende.

P. R. V.

Stephan Hurwitz,
formand.

/ *H. H. Brydenholt,*
sekretær.